

متن پرسش

من در حیرتی عظیم هستم که حضرت دوست من را به کجا می‌کشاند؟! نمی‌دانم، حس می‌کنم فریز شده‌ام در برابر راهی که آمده‌ام و من از خود می‌پرسم: تو آمدی؟! نه! من حال مذهبی ای را نمی‌گویم؛ آخر من پر از اشتباهم و علاوه بر آن هر لحظه غرق در تفکرات و توهّمات و تخیلات پوچی که نمی‌توانم متوقفشان کنم و حس می‌کنم در منجلابی از خود دست و پا می‌زنم و زوری زوری راه می‌روم ولی وقتی برمی‌گردم و به خود می‌نگرم و به اینجایی که هستم و حتی به فردی و شخصیتی و هویتی که هستم نگاه می‌کنم به حیرت می‌روم و چرا دروغ بگویم؟ کمی خودم از خودم به حیرت می‌روم و به خود می‌بالم و همین بالیدن که سبب سکون من و یک چیزی در من می‌شود که دیگر آن ارتباط خالصی که با جهان برقرار می‌کنم را نمی‌توانم داشته باشم؛ به حیرت می‌روم، این دمیده شدن روح در من و این فراگیری‌ای که من را در بر گرفته مرا به حیرت برده و هر چه به خود نگاه می‌کنم بی‌پایی خود را می‌یابم! و باز خود از خود می‌پرسم چگونه می‌خواهی بروی؟ این آیا جوابی دارد؟! خیلی و خیلی زیاد، وقتی این راه را می‌بینم که آمده‌ام بی‌پایی خود را می‌یابم و این دیدن بی‌پایی به بی‌پایی الانم دامن می‌زند؛ نمی‌دانم! در رکودم؟ یا در رکودی در حرکتیم؟! اما این رکود و این حیرت که من را به نشستن و فقط تماشا کردن در آورده من را آزرده خاطر می‌کند؛ من جمله اینکه با تنی رنجور و خسته نشسته‌ام هم دامن می‌زند؛ متعال باشید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به نظر می‌آید «دوست دارد یار، این آشفتگی». باید با خودمان جدّی‌تر از دیروزمان باشیم به وسعت انسان آخرالزمانی. از این جهت باید به حضور تاریخی که با انقلاب اسلامی پیش آمده است، فکر کرد. با توجه به این‌که هر تاریخی با نوعی تفکر حضوری آغاز می‌شود و در آن راستا روح مردم را دگرگون می‌کند و در نتیجه افکار بیگانه به اصل ظلمانی خود باز می‌گردند، امامان به عنوان انسان‌هایی که متوجه تاریخ خود و اراده الهی در زمانه خود بودند، بعد از نبی، مقام‌شان چنین بود که وحی الهی را از اجمال به تفصیل می‌آوردند و لذا باطن‌های شریر به وسیله آن‌ها آشکار می‌شد و مردم به کمک آن‌ها با آموزه‌های الهی آشنا می‌شدند ولی با مواجهه ما با غرب، فرهنگ اسلامی ما سنت اصیل نبوی خود را فراموش کرد و تحت تأثیر خودخواهی فرهنگ خودبنیاد غرب، حق الناس فراموش شد و آن‌طور که شایسته بود تا انسان‌ها نسبت به هم یگانه باشند، نسبت به هم بیگانه شدند ولی با انقلاب اسلامی به عنوان تاریخ ادامه سنت اصیل نبوی، عالمی دینی برای مردم

جلوه کرد، عالمی که انسان‌ها نسبت به همدیگر احساس یگانگی دارند و مدت‌ها از آن غافل بودند و این است معنای حضور در تاریخ انقلاب اسلامی و درک وجودی خود در این تاریخ که با نظر به امام حسین «علیه‌السلام» و کربلا به ما برگشت نمود. موفق باشید